

Владика Јован: Ми хришћани не би требали да лутамо, јер је нама све предочено: Христос је пут, истина и живот

Његово Преовештенство Епископ шумадијски г. Јован служио је 24. новембра 2022. године свету Литургију у Старој цркви у Крагујевцу уз саслуживање свештеника Владана Костадиновића и Стефана Дамјановића.

– Данас наша Црква прославља Светог мученика краља Стефана Дечанског. Ако бисмо у неколико речи покушали сажети његов страдачки живот, те речи би биле: смирење, трпљење, истинољубље, праведност и храброст, али надасве истинска и снажна вера у Богочовека Христа за нас распетог и за нас васкрслог. Овај Свети краљ био је сав саткан од љубави према Богу и ближњима. У њему није имало места за мржњу ни према коме: ни према својима мучитељима, ни према непријатељима, а било их је заиста много. Он је нажалост велике муке претрпео од својих најближих и најмилијих. Све што су они учинили још више га је утврдило у вери и љубави. Све је мирно подносио Христа ради, и мучеништво и заточеништво јер је знао да га Бог неће оставити. Он се молио, он је волео, он је праштао. Он није губио наду, зато му се у тамници јавио Свети Николај који је рекао: Стефане, ево твојих

очију на моме длану, ја ћу ти их вратити у своје време. И заиста је тако било. Његова владавина је била хришћанска владавина. Он није владао народом законима, већ је владао тако што је народу служио. То је права величина у Цркви Христовој и то треба да буде права величина наша у служењу. Што више будемо служили Богу то ћемо више служити ближњима својим и обрнуто. Ако не служимо ближњима онда наше служење Богу није право служење, јер ту нема смирења. Овај Свети мученик краљ све је обливао својим стрпљењем, смирењем и љубављу, зато ово Јеванђеље које смо управо чули говори о љубави према Богу и човеку, о љубави која је божанска – беседио је владика Јован и наставио:

– Божанска љубав је изнад сваке људске љубави. Зато данашње Јеванђеље говори о љубави чиме човек вреди. Нема ли љубави подједнако за све, он је човек безвредан. Љубав је оно што човека уздиже. Љубав је оно што човека приближава Богу и ближњима. Насупрот љубави стоји она опака тешка и пагубна мржња. Мржња је толико опасна и велика да измени људски ум. Измени га толико да када човек и када чини зло, мисли да чини добро. Зато је речено у Јеванђељу: Доћи ће време када вас убијају мислећи да Богу службу чине. Тако и горд човек шта год учини мисли да је то учинио и према Богу и према другима. У ствари није учинио ни према Богу ни према другима, учинио је зло не према њима већ према себи, па и ономе који га је подстицао на ту мржњу. Зато Господ и каже: Знајте да ако је неко омрзнуо вас да је пре тога омрзнуо мене. Господ на другом месту каже: Ако мене гонише, гониће и вас. И заиста ако погледамо историју Цркве и рода људског, углавном су сви гоњени који су били са Христом и уз Христа. Они су гоњени, али нису прогнани. То гоњење је њих све више учвршћивало у вери и нади. Зато човек треба да се наоружа вером, потом трпљењем. Опет је Господ казао: Трпљењем својим спасавајте душе своје. Трпљење је спасење. Код човека код ког нестане божанске љубави, нестане све оно што је Божје. Кад нестане љубави и вере, он тада губи компас, губи прави пут и иде својим измишљеним путем и иде путем којим га је упутио онај нечастиви. У том лутању он никако не може да пронађе себе, нити да се врати себи. Он је сав обузет собом кроз его, гордост и сујету. Такав човек не може никада да провери себе, јер је он изашао из себе а није се нашао нигде. Он наставља да иде том странпутицом. Ми хришћани не би требали да лутамо јер је нама све предочени и речено. Христос нам је рекао да је он пут, истина и живот. Шта нам онда треба? Да поверујемо тим речима и да следујемо тим речима, да поверујемо Христу и онда ћемо увек бити на правом путу. Један је једини пут који води у живот вечни. Догоди се да разбијемо орах а унутра нема ништа, а видели смо споља да има кору. Тако је човек празан без љубави према Богу и

без вере, смирења и праштања, није Божји човек. Љубав је веза савршенства. Ту љубав је показао Стефан Дечански. Он је слушао речи Христове и примењивао их у себи да буде савршен као што је савршен Отац наш који је на небесима. Ми данас славимо човека истинске новозаветне љубави кога је Бог обасјао светлошћу и онда када су га бацали у тамницу био је обасјан светлошћу Христовом. Господ је обасјао тиме што га је удостојио тиме што му је тело нетрулежно. Ено га и данас у манастиру Високи Дечани где и данас Дух Свети преко његовог тела даје исцељење оздрављење и испуњење наших жеља, али жеља које су у Богу и које су по Богу. Сам сам имао прилике да се лично уверим да Бог преко моштију Стефана Дечанског не даје само исцељење православнима, већ и неправославнима. Док су Шиптари имали то осећање и долазили, а и сада по неки долазе, налазили су исцељење. Бог не гледа човека по спољашности, већ по срцу, шта је у њему. Зато нека нам пример живота овог угодника и мученика буде пример да истрајемо у свим нашим невољама у свим нашим искушењима, а њих је било и њих ће и бити, али да будемо уз Бога и да будемо с Богом и добићемо награду. Као што је Свети Никола вратио очи Светом Стефану Дечанском, вратиће Бог и отворити наше духовне очи. А нама требају те духовне очи, јер оне гледају много даље него што ми гледамо нашим очима. Оне виде много више него што видимо наши телесне очи. Духовне очи виде Бога. Зато дасе помолимо светом краљу Стефану Дечанском да нам помогне. Да се помолимо Богу да Свети краљ чува српски род и да чува онај српски мученички народ на Косову и Метохији. Ако не можемо да их било какао помогнемо, можемо да се молимо за њих. Можемо да их својим молитвама сместимо у срце наше и да њихову патњу осетимо као својупатњу. Да осетимо њихову бол као своју бол који им се наноси не из дана у дан већ из сата у сат. И ако препознамо њихову бол, препознаћемо и своју бол. А који човек нема бол? Онај који је заборавио на све осим на себе. Бог вас благословио.